

DE WEG TERUG naar Domrémy

Deel 3

Laurens Windig

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, het zij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de auteur en uitgever.

Coverontwerp: © Laurens Windig
Website: <http://www.laurenswindig.nl>
22 november 2021

Als mens ben ik net zo wispelturig als de natuur
omdat ik na deel 2 van deze trilogie had geschreven
dat ik het bij twee delen zou houden.

Ik kon het niet weerstaan
en schreef dan toch dit 3^e deel.

De weersomstandigheden zijn bar en boos, de regen en storm: windkracht 8 dondert tegen de ramen van het BovenIJ ziekenhuis in Amsterdam Noord. De artsen en verpleging vinden het niet prettig en lachen ietwat nerveus naar elkaar. Het is in jaren niet zo erg geweest en het valt ineens zomaar uit de lucht en nog wel in de avond. Het zal allemaal wel met de klimaatverandering te maken hebben.

Uiteindelijk weet niemand waar het met de natuur naartoe gaat. Alle bedden in het ziekenhuis zijn bezet, mede door de corona-pandemie. Het drukt daardoor zwaar op de schouders van het dienstdoende personeel die het ook buiten hun werkzaamheden met zich meedragen. Het is lichamelijk en psychisch een zware last. Verplegers Jonas de Boer en Ahmed den Ouden hebben twee patiënten waar zij zich op dit moment mee bezighouden. Ze zijn zojuist binnengebracht en liggen nu samen op een kamer, welke eerst als kantoor fungeerde en nu als verpleegruimte moest worden vrijgemaakt.

Er worden scans gemaakt en wat er nog meer wacht. Vrouwelijke arts Jacobien Zijlstra heeft nu het toezicht en rapporteert ook de behandelingen. Het is voor hen nog een hele kluit om familieleden te informeren over het auto ongeluk vanaf de A10 richting de woonwijk Nieuwendam. Er is in hun papieren bijna geen informatie qua familieleden te vinden. Een enkel klein vodge met een naam van ene Tarik en 06-nummer dat in het rijbewijsmapje was gestoken. Jonas de Boer zal even proberen met die man in contact te komen en staat op het punt hem telefoneren.

'Hai, dit is de voicemail van Tarik Oum, op dit moment ben ik even niet in staat u te woord te staan. Spreek uw naam en telefoonnummer in en ik bel u zo snel mogelijk terug.'

'Mooie gooi dat heb ik weer, nou ja straks nog maar weer eens proberen,' grinnikt Jonas en snelt terug op de roep van Ahmed die aan de ingang van hun verpleegruimte naar hem wenkt. 'Help me even, want die jongen hier wordt wakker en moet spugen, daarbij komt ook nog dat hij wild om zich heen zwaait.

De man heft zich met volle kracht omhoog van zijn bed met zijn armen in de lucht en schreeuwt: 'Nee, nee, til het licht niet op, dat mag niet, dat kan niet, nog lang niet, nee, nee.' De verplegers doen wat mogelijk is en drukken hem weer plat op het bed, maar de man verzet zich en dus roepen ze om meer hulp. Zaalarts Jacobien komt aanrennen en maakt snel een injectie klaar en weet hem op die manier rustig te krijgen.

Jonas en Ahmed houden hem nog even vast en kijken geschrokken naar Alain en Jacobien. Ahmed roept, 'kijk uit hoor, want hij wil vermoedelijk proberen bij zijn moeder in bed te kruipen. Zij is nog steeds niet bij kennis.'

'Wat ziet hij er verformfaait uit?' zegt Jonas gechoqueerd. 'Dan heb je zijn moeder nog niet gezien?' fluistert Ahmed. 'Waarschijnlijk had zij haar veiligheidsriem in de auto niet om en is ze bijna met haar hoofd door de voorruit geknald. Het is een wonder dat die mensen nog leven?'

'Ik ga nog even proberen of ik die Tarik te pakken kan krijgen?' zegt Jonas ongeduldig. 'Anders geef je het

even over aan Jacobien, want die zit toch in haar hok te niksen.’ Zo gezegd zo gedaan en is het afwachten of zij die Tarik kan bereiken. Inmiddels wijst de klok even over elven en krijgt ook Jacobien geen contact met Tarik. Als Ahmed zich even naar de vrouw buigt om te zien hoe het met haar verwondingen is gesteld, ziet hij dat haar oogleden iets bewegen en lijkt het of zij iets wil zeggen. Op een lieflijke en zachte toon vraagt Ahmed hoe het met haar gaat. ‘Dag mevrouw Le Grand, hoe voelt u zich, kan ik misschien iets voor u doen?’

Ze kreunt zachtjes en wil dan toch proberen iets te zeggen: ‘Al...Al...Ta...Ta.’ Ahmed begrijpt direct dat zij de namen van haar zoon en Tarik wil zeggen en gaat meteen op haar vraag in. ‘Met uw zoon gaat het goed, maakt u zich maar geen zorgen. Met Tarik hebben wij ook contact opgenomen, hij belt ons straks terug. Wilde u dat vragen, mevrouw Le Grand?’

Zij zucht diep en probeert te knikken dat het juist is wat Ahmed haar probeert duidelijk te maken. Inmiddels staan Jacobien en Jonas ook aan haar bed.

Jacobien heeft contact gehad met Tarik, die onderweg is naar het ziekenhuis.

Zij wil graag dat de verplegers mevrouw Le Grand bij haar voornaam aanspreken, maar die weten ze niet. Als ze het wel wisten zou dat wel fijn zijn, zodat zij een vertrouwd gevoel krijgt en dat haar enige rust zou kunnen geven. Als Jacobien teruggaat naar haar plaats, ziet ze Tarik staan wachten en ze begroet hem uiterst vriendelijk. Hij stelt zich voor als Tarik Oum en vriend en collega van Alain en Rianne.

‘Dag meneer Oum, u heeft waarschijnlijk al begrepen dat ik geen goed nieuws voor u hebt over uw vriend

Alain Le Grand en zijn moeder? Loopt u maar even met mij mee, wilt u iets drinken, koffie of zo?’

‘Graag een kop koffie, zwart zonder suiker.’ Lijkwit volgt Tarik de arts naar haar kamer. ‘Gaat u zitten meneer Oum. Ik val meteen maar met de deur in huis dat uw vrienden een behoorlijk auto-ongeluk hebben gehad vanaf de A10 naar de wijk afslag Nieuwendam. Zoals u waarschijnlijk al heeft begrepen zijn zij door het noodweer overvallen, en dan krijgt men met dit soort incidenten te maken. Het is echt een wonder dat ze het hebben overleefd. Er is namelijk geen voorrang gegeven door een snelrijder die zelf voorrang nam, waardoor hun auto werd gegrepen. De chauffeur van die auto, is in het Onze Lieve Vrouwen Gasthuis aan zijn verwondingen overleden.’

Met grote ogen staart Tarik de arts aan en schudt zijn hoofd. Jacobien gaat verder: ‘Dat wij u hebben ingeschakeld is alleen maar omdat er geen andere gegevens bij uw vrienden te vinden waren, behalve dan het kenteken van hun auto, waardoor wij het woonadres hebben kunnen controleren. Misschien kunt u mij helpen om het een en ander na te gaan wie wij nog meer moeten berichten?’ Tarik kijkt verbijsterd en schudt alleen maar zijn hoofd. Hortend en stotend vertelt hij de arts over hun familieleden.

‘Mevrouw, ik ben de enige in Amsterdam waarmee hij goed contact heeft. Voor alle duidelijkheid wil ik u wel even zeggen dat Rianne niet zijn moeder is, maar zijn vriendin Rianne Marais. Haar moeder woont ergens in Noord-Holland, maar niet in Amsterdam, haar naam en adres zou ik ook niet weten. Alain zijn ouders en grootouders wonen in het dorpje Domrémy La Pucelle in de

Franse Vogezen. Hun adressen zijn wel in mijn bezit, maar die weiger ik u te geven, want als die mensen vernemen wat er aan de hand is, kunnen zij dat mentaal niet verwerken.

Het enige wat uzelf zou kunnen doen in samenwerking met de politie, die deze zaak in behandeling heeft, dat er aan mij een positief huiszoekingsbevel wordt verstrekt, zodat ik de sleutels van hun huis en appartement krijg en verder zoek naar papieren die nodig zijn voor hun opname en verzekeringen. Ze wonen namelijk niet samen en zover ik weet hebben ze geen contact met hun naaste burens. Verder kan ik u helaas niet helpen. U heeft nu mijn 06-nummer voor eventuele problemen.

Ik ben musicus en werk soms nog even binnen het Amsterdams Koninklijk Concertgebouworkest, dus ben ik ook niet altijd bereikbaar. Staat u mij toe dat ik heel even met u naar de kamer van mijn vrienden mag gaan om te zien hoe zij erbij liggen. Het zou best kunnen zijn dat als zij mijn stem horen er enige opleving is te bespeuren.'

Jacobien staat op en geeft haar toestemming. 'Volgt u mij maar meneer Oum, ik hoop inderdaad dat er een opleving is te bemerken.'

Als ze beiden de kamer van Alain en Rianne binnenkomen lukt het Tarik niet zijn emoties te onderdrukken als hij geconfronteerd wordt hoe Alain en Rian erbij liggen. Vooral is hij getroffen door de vele slangetjes, bloed en vochtzakken. Zaalarts Jacobien had het al in de gaten en slaat haar arm om Tarik heen. 'Een tragische situatie, maar het komt heus wel weer goed.

Ze zien er nu natuurlijk nog zwaar beschadigd uit, maar

ga er maar vanuit dat het zich weer snel herstelt. Pakt u maar een krukje en dan zie ik u straks wel weer. In die tussentijd neem ik contact op met het politiebureau, zodat men u een huiszoekingsbevel kan geven en logischerwijs de huissleutels van Rianne en Alain Le Grand.

Het zou best zo kunnen zijn dat bij het huiszoekingsbevel twee agenten aanwezig zullen zijn qua extra toezicht. Zeker weten doe ik het niet.

Ik vind het trouwens een goede geste, dat u probeert uw stem aan hen te laten horen. Tot straks maar weer.'

Tarik voelt zich enigszins nog steeds verdoofd en begint nu pas te beseffen wat er is gebeurd. Hij gaat met het krukje binnen de tussenruimte van hun bedden zitten en zo dicht mogelijk in de buurt van de kussens waar hun hoofd op rust.

Allereerst fluistert hij richting Rianne, die bij toeval met haar hoofd in zijn richting ligt.

'Dag lieve Rian, hoor je mij? Ik ben Tarik en meteen naar jullie toegekomen om het gevoel te geven dat jullie niet alleen staan. Ik ben er altijd voor jullie. Kun jij me verstaan?' Wat Tarik hoopt gebeurt nu ook, want er is enige reactie van Rian. Er tekent zich een lichte glimlach rond haar mond.

Ze probeert iets te zeggen maar dat lukt niet en ze valt weer weg.

Tarik heeft het er erg moeilijk mee en keert zich nu richting Alain, die op zijn rug ligt met zijn armen gestrekt boven het laken. Hij oogt rustig en ademt gelijkmatig en heeft goed gereageerd op de injectie, welke hem rustig heeft gemaakt. Tarik legt zijn hand op die van Alain en fluistert ook hem toe. 'Dag lieve vriend, je hebt me

wel laten schrikken man.’

Even wacht Tarik en probeert hij zijn emoties te onderdrukken. Dan gaat hij verder met dezelfde woorden die hij tegen Rian sprak.

Tot zijn verbazing reageert Alain emotioneel, niet dat hij zich beweegt of iets probeert te zeggen, maar er vloeit bij hem een traan, welke zo een impact teweegbrengt dat er nu twee huilende kerels door emoties zijn bevangen. Tarik zijn stem slaat over en hij probeert toch nog even duidelijk te maken dat alles op zijn pootjes terecht komt. ‘Ik ga morgenochtend naar je appartement om wat van je papieren op te sporen welke ze nodig hebben voor verzekeringen et cetera. Daarna ga ik naar Rian haar huis voor hetzelfde.

Alles komt goed en hoeven jullie je geen zorgen te maken. Ik stap nu weer op, m’n jongen. Zodra het kan kom ik jullie weer opzoeken, oké? Hou je haaks.’

Tarik staat op en geeft Alain en Rian voorzichtig een kus op het voorhoofd en vertrekt. Hij loopt nog even naar het kantoortje van Jacobien om te vragen of het gelukt is wat betreft het huiszoekingsbevel en de huissleutels. Ze treffen elkaar al in de gang en Jacobien vraagt Tarik nog even mee te gaan naar haar werkplek. ‘Gaat u rustig even zitten, Tarik, allereerst nog even mijn excuses over uw vrienden wat betreft dat ik Rianne als Alain zijn moeder aanzag omdat zij er ouder uitziet dan hij. Maar nu weer even ter zake, het hoofd van de politie gaat akkoord met het verstrekken van het huiszoekingsbevel en zullen u de huissleutels overhandigen van de eengezinswoning van mevrouw Le Grand en die van het appartement van de heer Le Grand. Als u de betreffende huizen betreedt zullen er geen agenten bij

aanwezig zijn. Kijk, ieder geval met zo'n bevel is anders en dat ligt geheel aan de situatie waarin men verkeert. Als u merkt dat de burens nieuwsgierig zijn naar wie de woningen bezoekt, kunt u rustig aan hen het bevel laten zien.

U zoekt ter plekke naar alle verzekeringspapieren, zoals ziekenfondsverzekeringen en die van de auto.

De politie laat het geheel aan u over of u wel of niet hun overige familieleden benadert over het ongeval en waar de patiënten zichtbaar bevonden. De politie heeft mij gemachtigd het aan u te melden wanneer het huiszoekingsbevel en de huissleutels weer aan mij worden afgegeven.

Wel wil ik graag dat, wanneer u alles heeft bereikt, u als vertrouwens- en tussenpersoon uw handtekening plaatst bij ontvangst van de betreffende spullen. Mocht u in hun huis nog iets tegenkomen waarvan u denkt dat het belangrijk kan zijn, neemt u die informatie dan ook mee. Uw 06-nummer heb ik reeds in mijn bezit en ik zal u proberen te bereiken als het nodig is. Ik weet in ieder geval dat het niet altijd zal lukken. Ik wens u verder het allerbeste en wij spreken elkaar weer. Doet u voorzichtig en wel thuis.'

Met tranen in zijn ogen loopt Tarik vermoeid en diep zuchtend door de gang naar de lift.

Als de liftdeuren zich openen, ziet hij zichzelf in de spiegel staan die tegen de achterwand van de lift geplaatst is. Zijn eigen beeld brengt hem zo uit zijn evenwicht, dat hij vergeet de knop in te drukken naar de begane grond. Hij fluistert: 'Alain, mijn lief, jij moest eens weten hoeveel ik van je hou, wel of geen Rianne. Waarom ben ik met Els in zee gegaan? Zij kan jou nooit

overtreffen.’ Als de liftdeuren weer open gaan ziet hij pas dat de lift nog steeds op dezelfde etage staat waar Alain en Rianne liggen. Er stapt een verpleegster in en zij ziet dat Tarik heeft gehuild. Ze geeft hem een glimlach en knipoog. Uit schaamte buigt hij zijn hoofd. De verpleegster drukt de knop in naar de begane grond.

Zodra Tarik weer is vertrokken snelt Jacobien naar de verplegerslounge, waar Jonas en Ahmed even tot rust komen. Als Jacobien binnenkomt en ook even gaat zitten in een makkelijke stoel probeert ze op een ongemakkelijke manier Jonas en Ahmed te vertellen dat de man en vrouw Le Grand die samen op de kamer liggen niet de zoon en zijn moeder Le Grand zijn, maar Alain Le Grand met zijn oudere vriendin Rianne Marais. Jonas staat op en proest van het lachen. ‘Wat zeg je me nou? Je meent het niet?’ Ahmed zijn mond valt open maar zegt verder niets. Jacobien staat weer op en zegt: ‘Zo, dat weten jullie dan ook weer. Het is niet altijd wat je denkt, zo zie je maar. Prettige avond heren en groet je moeder van me.’

Tarik heeft zich amper vrij kunnen maken uit zijn eigen bedoeningen. Er bleef amper tijd over om tussen zijn werkzaamheden door alle verzekeringspapieren van Alain en Rian, inclusief die van de auto, te kunnen traceren en af te geven aan Jacobien Zijlstra van het BovenIJ ziekenhuis en de politie. Er bleef maar weinig tijd over om dan ook nog Alain en Rian te bezoeken en waren het telkens vluchtige ontmoetingen.

Wonderlijk genoeg gaat het herstel van zijn vrienden tamelijk snel. Beiden hebben ontieligelijk veel kneuzingen en gebroken ledematen die zijn ingegipst.

Ondanks hun tekortkomingen krijgen ze iedere ochtend therapie en bouwen ze traag hun wandel op via de loopband. De vele schrammen op hun gelaat worden twee keer per dag behandeld met de daarvoor bestemde cosmetica. Er is nadat ze uit hun slaap zijn ontwaakt veel verdriet geweest, maar ook veel liefde richting Tarik, hun allerbeste vriend.

Hij heeft zijn knipperlicht-relatie met vriendin Els even op een zijspoor gezet, en dat komt hem binnen deze omstandigheden alleen maar goed uit.

Van zijn collegae van het Concertgebouworkest staat er voor Alain inmiddels een postzak vol met wenskaarten. Zijn bewonderaar en stille liefde Bettina Vandenbergh, die bij het orkest de pauken slaat, ontvangt hij iedere dag een kaart met allerlei soorten hartjes. Rian prijst Tarik zijn inzicht dat hij zonder overleg haar werkboek en laptop heeft meegenomen, waar gegevens instaan van haar klanten c.q. patiënten die zij begeleidt op psychologisch gebied.